

חוק

מקום הדיפנס

איש מבין היושבים סביב שולחנות העץ בבית הקפה הקטן שברחוב בנייהודה 149 בתל-אביב לא הרגיש בדבר יוצא דופן ב' אותן שעות אחר-הצהרים של יום רגיל.

אך מעבר לגדר הבית שממול ישב שוטר לבוש אורחית, כשמצלמה בידו. הוא לחץ על הוק המצלמה, צילם תוך כמה שעות 29 תמונות, שהנציחו את באי בית-הקפה. כשעזב את מקומו, נשאר במקום שוטר אחר, שהמשיך לרשום את תנועת הלוקחות. לא היו אלה לקוחות רגילים. רובם היו "לקוחות" מוכרים למשטרה — פרוצות וסטרורים.

איך מרגישים לקוחות? שבוע ימים לאחר מכן, הזמן בעל הקפה, דוד וידובסקי, למיפול הסמים והמוטר במטה הנפה הצפונית של משטרת תל-אביב.

"הבט, אדוני", הסביר לו ראש המיפול, פקר חיים גליק, שישב בחדרו יחד עם לוכדי-הפרוצות הנודע, ממ"ש יונה טירקיס. "בית-הקפה שלך משמש מקום-מיפוש ל' "

טרה את כוחה נגד דגירוקק. אם היו מרשי מעורבים ישירות בעסקיהנות, הייתי מבין את עמדת המשטרה. אבל הם לא יכולים להיות אחראים לעיסוקיהם של לקוחות ה' סרים לבית הקפה לשם שתיה או אכילה!" שופטת השלום הדסה ברעיתו, בפניה הוגש השבוע תיק תביעה-נסיונית זה, תצי מרץ להחליט אם ליצור תקדים משפטי לגבי החוק המזוה — שריו מימי המנדט — המופעל לראשונה מאז קום המדינה.

דרכי אדם

חדר בנעלי צנחנים

"לשקר אין רגליים", אמר פתגם נודע, אבל מסתבר שלחשד יש. לפעמים הוא אפי' לו נועל נעליים לרגליו. השבוע היו אלה נעלי-צנחנים משומשות, שמתירן בשוק ה' מציאות אינו עולה על שמונה לירות.

כאשר עזב שבתאי מוכתר את מקום עבודתו בסולל בונה, השאיר את נעליו על האצטבא שליד שולחנו. הוא החליט שהן בלות. לכן, כאשר עבר לעבוד ביצוקת בסוף בחברת רסנו באבר-כביר, קנה לו זוג נעליים חדשות. אולם גם הנעליים החדשות

התמונה שהוגשה לבית-המשפט*

29 לחיצות על ההדק

פרוצות. דע לך שזה בניגוד לחוק. לטובתך, סלק אותן משם ולא — נאלץ לתבוע אותך למשפט!"

"אבל מה אני יכול לעשות?" שאל בעל בית-הקפה הנודע, "אם באים אלי קונים ויושבים לשעות קפה? אני לא יכול לגרש אותם בכוח!"

"זהו החוק, אדוני", השיב לו הפקר, "לפי פקודת החוק אסור לבעל רשיון למכירת משקאות חריפים להרשות שעסקו ישמש בית-מועד לזונות."

עברו שבועות נוספים, והמצב לא השתנה. הלקוחות, שהיו רגילים לאכול בבית-הקפה, לא שינו ממנהגם. וידובסקי, שעלה ארצה מפולין אחרי קום המדינה, ושעבד כעשר שנים כפועל בית-חרושת עד שחטך את הכסף הדרוש לקניית בית-הקפה שלו, גם לא התאמץ לגרש את הקונים, שהיו מקור פרנסתו.

בפעם הראשונה. לבסוף הפעילה ה' משטרה את החוק הנידון: סעיף 27 (2) (ה) לפקודת מכירת המשקאות החריפים. התובע המשטרתי, שהתכונן לקרב משפטי זה בכל המרץ, עומד אף להביא לבית-המשפט פרוצות אחדות, שתענה כי הן עוסקות בזנות ונוהגות להתאסף בבית-הקפה שבבין יהודה.

באחר ואין כל חוק האוסר על אשה ל' עסוק בזנות, אין כל חשש שמי מהן תיתבע למשפט על סמך הודעתה זו."

"זו היטפלות של המשטרה לאדם הקטן", טען, לעומת זאת, פרקליטם של בעלי בית הקפה, עורכי-הדין אהרון וילנר. "במקום לפעול ממש לחיסול הזנות, מפעילה המש'

* החוק הפלילי אוסר על קיום בית בושת בו עובדות "שתי זונות או יותר", ועל שידול למטרות זנות, אך אינו אוסר על אשה לעסוק בזנות ללא שידול ובמקום שאינו בית-בושת לפי ההגדרה שהוזכרה למעלה.

ישראל' שהשתתך

לעיתים קרובות הופכים קוראי "העולם הזה" לכתבי העתון. כי אשר הם נמצאים במרכז התרחי שוויות השוכות ומפעילות, אין הם מתעצלים, מדווחים לעתון ולקורי' או על המאורעות להם היו עדים, או שהשתתפו בהם.

הסטודנט הישראלי מיכאל נתן מרחובות, השוהה לצרכי לימודים בהמבורג שבגרמניה, נמל חלק פעיל כמיבצע ההצלה של נפגעי שטפויהענק שהציף חלק מעיר זו, שגרם למאתיים אבידות בנפש ולנזקים בשיעור של מיליוני דר' לאריום. בכתבתו זו מתאר נתן את מחזות הכלהה שעברו על העיר הגרמנית.

משך שבוע ימים השתוללה רוח סערה על פני אירופה. היא חלפה במהיר רות של 100 קילומטר לשעה, העיפה גגות והשמידה קחי טלפון וחשמל. באותו יום ששי, 16 בחודש, ציפו ב' נמל המבורג הגדול לגאות המים כלילה. המכשירים ההידרוגראפיים הצביעו על כך שהפעם יעלו המים בארבעה מטרים מעל לגובהם בביאות ממוצעת. אנשי התחנה ה' הידרוגרפית עצמם ניחשו שהגיאות תהיה אפילו חצי מטר יותר מכפי שהראו המכ' שירים.

המציאות היתה גרועה יותר. כאשר הגיע השטפון לשיאו, כעבור יומיים, העלתה

אמת

מיכאל נתן

הגיאות את רמת המים לגובה של 11.70 מטר. הגיאות הגבוהה ביותר הרשומה היא משנת 1825. אז הגיעו המים לגובה 11.20 מטר.

המבורג אינה שוכנת לחוף הים. היא שוכנת על גדות נהר האלבה, רחוקה מהים הצפוני בערך כמו שתל-אביב רחוקה מראש הניקרה. כאשר בחוף המערבי של גרמניה כבר התלה הגיאות, עדיין לא הרגישו אותה בהמבורג. נהר האלבה הענקי זרם עדיין בנתיבו.

הידיעות הראשונות על השואה המתקרבת הגיעו כיום הששי בצהריים מאזור הגדה הדרומית של האלבה. שם כבר היו פעו' לות ההצלה במלוא עוזם. סכרים נבקעו, שטחים נרחבים הוצפו, בתים ורפתות נש' טפו ונעלמו מתחת לפני המים, ועמהם יחד הכבישים ודרכי התחבורה האחרות.

בערב אותו יום יצלצלי לידידי, רבי-סרן בצבא הגרמני, ושאלתיו אם אוכל לעזור לו ולהצטרף למצילים. "בוא מיד!" היתה התשובה הקצרה. מונית הביאה אותי עד לבית העירייה במרכז העיר. משם והלאה לא היה הנהג מוכן לנסוע.

אותה שעה כבר הוצפה סביבת בית העירייה לגמרי. בשביל ההמבורגאים, שנא' ספו במקום הממונים, היה זה מחזה-ראדה משעשע. אותה שעה לא תיארו לעצמם מה עומד להתרחש, טיילו במכוניותיהם באזור רים המוצפים והתפעלו מהמים הרבים.

הילדים צעקו "הביתה!"

יצלצלי לטפס על גיפ צבאי, ש' זהר בסערה. את חברי הרבי-סרן לא ראיתי עד היום. אבל איש לא שאל אותי מה אני רוצה ולאן אני נוסע. כל זוג ידיים היה יקר. העיקר היה לחצות את הנהר ה' גועש ולהגיע דרומה. שם כבר נפגעו אורי' רי המגורים הראשונים, שתושביהם החלו להימלט בבהלה.

כעבור שעותים הנחית אותי הליקופטר של הצבא האמריקאי בהרבורג, משם המ' שכתי במשאית עד לחילהמבורג, האזור שכבר הוצף. אותה שעה כבר נכנסו הל' קופטרים של הצבא הבריטי, האמריקאי ו' הגרמני לפעולה. חילצו תושבים שטיפסו על גגות בתיהם.

ישבתי עם שני חיילים גרמניים בסירת הצלה עשויות גומי, ויחד תחנונו לעבר אחד הבתים. גובה המים הגיע שם למטר אחד. בדייה שבקומת הקרקע עמדו שלושה ילדים על ארון וצרחו. ההורים היו אותה שעה בקולנוע בעיר. הילדים נזרקו לחוף שמכות, ו

ההליקופטר הגואל

הליקופטר של הצבא הגרמני מפנה ניצו' לים מגג של בית, הנמצא במרכז האזור השטוף. על גג הבית נראים שני אנשים הקושרים ילד, שיועלה להליקופטר. מי השטפונות הגיעו עד לקומה השלישית.

ומשם לסירה. הם צעקו רק: "לשחות!" ו"הביתה!"

כל הזמן המשיכו המים לעלות. כשחזרנו לפעולת-ההצלה בבית שני, כבר הגיעו ה' מים לגובה הקומה השניה. בחילום עמד בעל הדירה ואותת בפנס. הוא היה מוכן לתזוזה.

כשראה את המים עולים, הכין את הכל. את הניצולים שאספנו בסירה העברנו למשאית אמפיבית, שעברה במקום. במרחק עשרים מטר מאתנו ראינו פנס כים גדלק ונכבה חליפות. מעץ גבוה הצלחנו להוריד שתי צעירות בנות עשרים. הן צרחו בהיס' טריה, ולא רצו לרדת אלינו. היינו נאלצים להוריד אותן בכוח. כשהיו בסירה 15 איש, העברנו את הסחורה החיה למשאית.

כשהתרחקנו מהמשאית, הפכנו בעצמנו לניצולים. סירת הגומי נדחפה בכוח גלי המים, שהעידו כי סכר נוסף נפרץ, אל גדר-תיל דוקרני. משאית חילצה אותנו, ו